

ETHEM BARAN • Unuttuğum Bütün Akşamlar

ETHEM BARAN 1962'de Yozgat'ta doğdu. İlk ve orta öğrenimini Yozgat'ta tamamladı. 1983'te Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi, Eğitim Yönetimi ve Planlaması Bölümünden mezun oldu. Çeşitli dergilerde öykü, deneme ve eleştiri yazıları yayımlandı. İlk öykü kitabı *Sonrası Ayrılık* 1991'de yayımlandı. Onu 1994'te yayımlanan *Kurutulmuş Gül Mevsimi* izledi. *Dönüşsüz Yolculuklar Kitabı* (2005 Yunus Nadi Öykü Ödülü), *Unuttuğum Bütün Akşamlar* (2005), *Bozkırın Uzak Bahçeleri* (2006), *Evlerimiz Poyraza Bakar* (2009), *Bulut Bulut Üstüne* (2011) adlı öykü kitapları ile *Yarım* (2008) ve *Emanet Gölgele Defteri* (2013) adlı romanları vardır.

Doğan Kitap, 2005 (1 baskı)

İletişim Yayınları 2070 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 324

ISBN-13: 978-975-05-1658-0

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Yalçın Gökçebağ

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Burcu Tunakan

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ETHEM BARAN

Unuttuğum Bütün Akşamlar

İÇİNDEKİLER

Kurutulmuş Gül Mevsimi

1	<i>Yalancı Güz Aydınlığı</i>	13
2	<i>Binbir Gece</i>	17
3	<i>En Uzun Yolu Irmaklar Bilir</i>	21
4	<i>En İyi Seyirci Ödülü</i>	25
5	<i>Karanlık Ağaçlar Gecesi</i>	29
6	<i>Evvel Zaman</i>	33
7	<i>Bir Gül Daha Düştü</i>	35
8	<i>Ölümden Öte Yol</i>	39
9	<i>Ey Gönül</i>	43
10	<i>Samanyolu Senfonisi</i>	45
11	<i>Felak</i>	47
12	<i>Aynalı Kuyu</i>	49
13	<i>Gündökümü</i>	51
14	<i>Son Bir Kez</i>	57

İki Film Birden

<i>Gelecek Program</i>	61
<i>Pek Yakında</i>	65

Kar Kuyuları

<i>Her Şey Bıraktığım Gibi mi?</i>	73
<i>Bahçe</i>	79
<i>Unutulmuş Bir Su</i>	87
<i>Berhudar Olasın</i>	95
<i>Irmaklar Aktıkça Yorulur</i>	101
<i>Solgun Bir İz</i>	113

Sonrası Ayrılık

<i>Ömrün Çok Olsun</i>	127
<i>Çiy Düşmüş</i>	139
<i>Sonrası Ayrılık</i>	149
<i>Yağmurlar Biter</i>	159
<i>Bu Şehir</i>	165
<i>Yoldan Geldim Yorgunum</i>	171
<i>Akşam Olmasın</i>	183
<i>Bayramlar Bayram Ola</i>	191

Kitaplar hayatı anlamlandırmamıza yarıyorlar. Tek sorun şu ki, anlamlandırmamıza yaradıkları, hep başkalarının hayatları, hiçbir zaman kendimizinki değil.

JULIAN BARNES, *Flaubert'in Papağanı*

Bu yaşadığım hayat o kadar benim değil ki herhangi bir saatimde birisi gelip de bana, "Haydi kalk, sıran geldi, kendi kendin ol!" diye bağırsa sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi inanıp koşacağım.

AHMET HAMDİ TANPINAR,
Hikâyeler / "Bir Yol"

Birdenbire içinde bir sevinç duygusu uyandı. Nefes almak için bir an duraladı. "Geçmiş, bugüne birbirine bitişik olaylar zinciriyle, ayrılmamasıya bağlı," diye düşündü. Şu anda bu zincirin iki ucunu da görür gibi olmuştu. Bir ucuna dokununca öbür ucu kıldamıştı.

ÇEHOV, *Hikâyeler / "Talebe"*

Kurutulmuş Gül Mevsimi

Herkesin herkesi dilediđi gibi sevebileceđi, tuhaf bir
düşüncedir. Doğada bunu yasaklayan hiçbir şey yok.
Kediler krallara bakabilir...

– IRIS MURDOCH

Yalancı Güz Aydınlığı

*bir ev, yamaçta
mavi boyalı, kerpiç*

*çakır bir oğlan oynardı dalında
giz vermez asmaların*

*nicedir ışık yanmaz
kapalıdır perde*

Sanki birazdan yağmur yağacak. Hava birdenbire bulandı, bahçede bir yel gezindi, kuru dallar titreşti.

İlhan evin önündeki derme çatma sedirde oturuyordu. Ağaçların tek tek soyunup kararmış, dağınık birer çalı çırpı yığını haline gelmelerini günü gününe izlemişti. Dalların yapraklarından ayrılmaları hiç de kolay olmamıştı. Rüzgâra kendilerini teslim etmemek için direnmişler, kısa yağmurlarda ıslıl ıslıl parlamışlar, istemeden de olsa sararıp kızarmışlardı. Çok eskilerden kalma bir çocuk, mevsimler boyu bir görünüp bir kaybolarak dolaşıp durmuştu aralarında. İlhan, o çocuğu, kimi geceler birdenbire bir ışık yanıp sönmemesinde kısacık bir an; kimi uzun yaz günlerinde gencecik, güneşli çiçeklerin arkasından kendisine bakıyorken görürdü. Karlar dökülürdü bahçeye usul usul; o çocuk, bacağında kısa pantolon, çorapsız ayaklarında sandaletlerle karlar üzerinde gezinir, hemencecik kaybolurdu. Günlerce,

hatta aylarca görünmediği de olurdu. Bir zaman sonra ansızın, karanlık camlı bir gecede pencerenin önüne gelir, içeriyi gözetlerdi.

Tam önündeki, yaz bahar boyunca en çok yaprağı yüklenen dalın, her şeyini kaybetmiş çıplaklığına baktı: salt çizgi kalabalığına dönüşmüş dal utangaç utangaç ürperiyordu. Uzansa; kırık, çıtkırıldım çizgilerin bir kısmını asılı durdukları boşluktan silebilirdi; uzanmadı.

Bu, üçüncü sigarasıydı. Yine sabaha kadar oturmuştu. Kullanılmayan bir gecenin seslerini dinlemekle geçirmişti saatleri. Yattığında sabahın altısıydı. Biraz önce uyanmıştı. Annesi sessizce kahvaltıyı hazırlamaya koyulmuştu.

Bahçenin hemen bitiminde yükselen tepeye dolmuş gecекonduların üzerinden yalancı bir güz aydınlığının gelip geçtiğini gördü. Pencerelerine hep yağmur yağın yandaki evin tahta merdivenlerinde kadınlar oturmuş konuşuyor, arka yoldan bağırarak geçen bir satıcının sesi duyuluyor, bulanık havaya aldırmadan koşuşan çocuklar yeni bir oyun kuruyorlardı. –Şimdi bir apartmanın yarı karanlık, havasız bodrum katının çıplak duvarlı, soğuk (mutlaka soğuktur, daha kış gelmeden), daracık bir odasında biri/leri olmalı.

Birazdan yağacak yağmurla birbirlerinin kuytularına tüneyecek olan gecекonduların çamurlu sokaklarından ayak sesleri hiç silinmeyen, annesiyle (kadın genç, kocası yaşlı; hakkında bir sürü dedikodu var) babası (eskiden kuru temizlemeci idi, tiner koklamaktan kafası “bir hoş” olmuş diyorlar, sonra da felç inmiş adama) durmadan kavga eden, bu yüzden evde huzuru olmayan, bu yüzden akşamları eve geç giden, bu yüzden sık sık dayak yiyen, henüz lise ikide, henüz on sekizini doldurmamış, henüz sevgiyi bilmeyen, henüz kendisini kuşatan tehlikelerden habersiz, çünkü tanıştığı/bakıştığı/konuştuğu herkese altında çok anlamlar gizli,

ama bu anlamı ilk fırsatta bütün doğru ve yanlış anlaşılmalara açan bakışlar/gülümsemeler gönderen, çünkü parasız olan, hem sigara içen hem pahalı ve sık giyinmek isteyen, ilkin mahallenin kuruyemişçisinde bir sigara, sonra diskoteklerde bir bira içimi oturan ve sınıfta kalıp artık okula gitmeyen ve artık evine gelmeyen, yolunu gözleten, özlemi günden güne artan, ama gelmeyen, bir türlü gelmeyen birileri olmalı.

Kahvaltıya elini sürmedi. Sadece çay ve sigara. Sigaranın hep aynı şekilde ağızdan çıkan dumanı, bahçeyi kaplayan isimsiz otlar, durmadan yağmur yağın bir pencere, hiç solmayan plastik bir gül, intihar hapları, sayfalarının kenarları kıvrılmış bir defter, yarım kalmış şiirler, buruşturulup atılmış kâğıtlar, doğru dürüst çalınmadığı için sesini yitirmiş bir saz, içinde gezinip duran kırık dökük bir şeyler...

*ham meyveyi kopardılar dalından/
ve gittin
bırakıp aynalarda nasıl kaldımsa kendime
bu kez başka gittin söylemeseler bilmeyecektim
bir içim suymuşsun komşular görmüş
bakışların senin değilmiş sesin değişmiş
bu kez başka gittin söylemeseler bilmeyecektim
katranlar damıttın içime yaşamam sandım*

*en çok seni düşününce en olmaz yerinde gecenin
yüzler arasında senin yüzündü
beş duyumu yitirdim kaç zaman anlayan yoktu
yutkundum arsenik tadında yaşamam sandım*

.....

*şimdi
kurutulmuş gül mevsimidir kitaplardaki*

Karşı evin penceresi bir tuhaf, garip, sanki ağlamaklı göründü gözüne. İki yüz kırk üç gündür bu pencere bomboştu, ıssızdı. Artık camlarına yağmur da yağmıyordu.

Annesi geldi yanına.

“Oğlum yesene bir şeyler... İyice zayıfladın. Çay sigara, çay sigara... Ne olacak bunun sonu?”

“Canım bir şey yemek istemiyor anne...”

Ayaklarının arasında dolaşıp duran kediyi kucığına aldı.

“Sen de mi onu çok özledin Sementa?”

Üzerine kar yağın kısa pantolonlu çocuk
düştü
dizleri mi kanıyor
ne?